

ΣΤΡΟΦΕΣ

Ti ἔχω κι' ὅλο τοιώθω
Μὰ θάλασσα μεγάλη
Στὰ στήθια μου τὸν πόθο
Γιὰ κάποια ξέρα κάλη;
Γιὰ κάποια κάλη ξέρα
Πάλι έρα φόβο τοιώθω,
"Οπου μοῦ σθύει, ωμέρα
Τὸν πλειό μεγάλο πόθο.

Ti rārai μεσ' στὰ στήθια
Ανέδ ποῦ μὲ πληρώνει;
Δεῖρ εἰσθαι σεῖς ἀληθεία
Μῆτος, ἀγάπη, πόρου.
Κάτι ἀλλο τοιώθω ἀκόμα
Ποῦ σὰρ πορῶ καὶ χαίρω
Στὸν οὐρανὸν στὸ χῶμα
Ποῦ βρίσκεται δέρ ξέρω

Ti r' ἀλλαξε δῶ κάτον
Ποῦ ὅλος ὁ κόπυος γέρω
Τοῦ μαύρου τοῦ θαράτου
Ἐλεύστηκε τὸ μῆρο;
Δεῖρ ἀλλαξε καρέα.
Μόρο ἀδεια εἶναι ἡ καρδιά μου
Κ εἶναι ὅλα πεθαμέρα
Στὰ μάτια τὰ δικά μου.

Καημοὶ μου, μιαν ήμέρα
Μέσα σὲ κάποια ζάλη
Ἐξάρουξα ἀπὸ πέρα
Στὸν ἥλιο κόρην ἀλλη,
Μὰ κάθηκε ἀπ' ἐμπρός μου
Καὶ ἡ μιὰ καὶ ἡ ἀλλη ἀρτάμι
Κι' ἀπόμεινα τοῦ κόσμου
Τὸ γέλοιο καὶ τὸ κλάμα.

DE RIVALS

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ἀργιμητιά κι' ἀρχιχρονία, καὶ ἄλλος χρόνος πάλι,
ἐπέφασε στὴν φάγη μας, καθὼς περάσαν τόσοι,
κι' ὅμως ἡ φύσις τῷν θητῷν δύνει δὲρ μεταβάλλει,
κι' δ ἀνθρωπος φιλοσοφεῖ, χωρὶς ρὰ βάλλῃ γιῶσι.

Χωρὶς καμιὰ μεταβολὴ τὰ πλήθη τῷν θητῷν,
ἀκολουθῶν τὴν τροχιάν, ποῦ ἔχοντα πρὸ ἐτῶ,
κι' ἀκόπως συμμιγνύεται καιρόντα βγάλοντα γέρη,
χωρὶς ἄλλο συμπέρασμα ἀπ' τὴν ζωὴν ρὰ βγάνη.

Τὸ τίκτειν εἶνε κι' ἔσεται τοῦ ζῆτη ὁ πιθάτος ὅρος,
κι' δυο κι' ἀρ χειραφετηθῆ δ κόσμος δὲρ ἀλλάζει,
τὸ ἀρρεν πάρτα θὰ ζητᾶ τὸ θῆτιν παραφέρως,
καθὼς τὸ θῆτιν τούμπαλιν τὸ ἀρρεν θὰ κυττάζῃ.

Ω κόσμε, καθὼς πλάσθηκες, τέτοιος καὶ θὰ πεθάνης,
καὶ μέσα εἰς τὴν Πρόδοσον, ποῦ θὰ ζητᾶς ρὰ κάρης,
τῷν φύλων τὴν διαφορὰν πάντοτε θάχης κώλυμα,
καὶ Ηρόδος σὺν μοραχῇ θάνει τὸ γερροβόλημα!

ΜΑΝΗΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

(Ἄρβερ)

Ἡ ζωὴ μου μυστικὸ μὲς τῆς ψυχῆς τὰ βάθη
Ἐχει αἰώνιον ἔρωτα, σὲ μία σπιγμὴ πιασμέρο.
Τὸ κακὸ εἰν' ἀγιάτρεντο, καὶ κάλλιο νᾶν' κρυμένο,
Γιατὶ αὐτὴ ποῦ τῶκαμε, ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθη.

Δίστα τῆς περιάρω, δῆμέ!, μὰ δὲν μὲ τοιώθει ἐκείνη
Στὸ πλευρό της πάντοτε καὶ πάντα μοραχός μου
Κι' ὡς τὴν ἀκρη θὰ διαβῶ τὸ δρόμο αἴτοῦ τοῦ
κόσμου,
Δίχως ρὰ γνωρένω ἐγὼ καὶ δίχως ρὰ μοῦ δίνη.

Κείνη—δ Θεὸς τὴν ἔκαμε γλυκειὰ κι' ἀγαπημένη
Κι' ὅμως εἰς τὸ δρόμο της τραβάει ξενοιασμένη,
Δὲν ἀκούει στὸ διάβα της ἀγάπης βοὴ τόση!

Ἄγρια κι' ἀλύγιστη καὶ κρύα σὰν τὸν τάφο,
Θεὶα εἰπῆ διαβάζοντας ἐπούτα ποῦ τῆς γράφω:
Τάχα ποιὰ εἰν' ἡ κόρη αὐτῆ; καὶ δὲ θενὰ τὸ τούλωση.

ΑΓΙΣ ΘΕΡΟΣ

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΗΣ ΦΑΤΝΗΣ

Νύχτα βαθειά σκοτάδι βασιλεύει
ετὴ λαγκαδὴ φωτὴ δέρ ἀρτηχεῖ
τὴ μοραξὴ γιὰ σύντροζο γυρεύει
μεσ' ετὸ σκοτάδι ή θλιμμέρη μου ψυχή.

Μὰ ρά! εἰρ ἀστέρι ἀρεβαῖτει λαμπερὸ
καὶ γέρω τον γλυκὰ σκορπάει
ῳ! τὶ μυστήριο ποῦ ἡ λαλιὰ του συγαρῆ
ετὴρ ἀπειρη γαλήνη τι ζητάει;

Στὴρ ἀπειρη γαλήνη μιὰ φωτὴ
γλυκά, γλυκὰ μυστήριο μοῦ χύνει
εἶναι τ' ἀστέρι ποῦ ἡ λαλιὰ του συγαρῆ
ετὴρ ἀπειρη γαλήνη τρεμοσθύνει.

Ξέπτησε Κόσμε!
εἴλα, ζῆσε στὴν καρὶ¹
αλημόρησε τοὺς πόρους καὶ τὰ πάθη
«ἡ Γῆ βυθίστηκε ετὴ λύπη μιὰ φορὰ
«τώρα ξαραγγεννέται «ετὴρ ἀγάπη

Ξέπτησε Κόσμε!
δῶ ψηλὰ ετὸν οὐρανὸ
«όπον ἡ ἀθάραταις ψυχαὶς αἰώρια ζοῦτε
«εἰδα μ' ἀγάπη κι' εὐλογία τὸ ποντρὸ
«τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ ρὰ σ' εὐλογοῦτε

Ξέπτησε Κόσμε!
καὶ ἀφοῦ τοὺς στεγαγμοὺς
ετὰ δάκρυα, τὰ πάθη λησμονήσης
«μ' ἀγάπη καὶ μ' ἐλπίδα τρέξε κεῖ

«μέσα στὴ . . φάτη, τὴ Ζωὴ ρὰ προσκυνήσης.»

Ν. ΒΑΓΙΑΣ